

Avant!

Organ del Comitè Nacional de Catalunya del Partit del Treball d'Espanya

Nº 2 / EPOCA II

19 Juliol 1977/PREU, 15 Pts

EL PARTIT, LEGALITZAT

LA MANCOMUNITAT SOLS ÉS UN PRIMER PAS

EDITORIAL

El propassat dissabte 2 de juliol, acabava a Madrid la visita que l'Honorable President de la Generalitat Josep Tarradellas havia fet al President Suárez, al Rei i a d'altres autoritats governamentals. Com a resultat de les converses, el Ministeri de la Governació va fer públic un comunicat en el que parlava de la constitució d'una «institució representativa de Catalunya» que «assumiria competències atribuïdes a las diputaciones o al Estado». Això permetria restaurar la Generalitat com a representació legal i reglamentar el seu règim transitori.

Què ha passat perquè el Govern Suárez s'hagi vist obligat a negociar directament amb el President de la Generalitat a l'exili, Josep Tarradellas? La resposta és clara: el poble català ha estat l'únic poble dels que componen l'Estat espanyol que s'ha mobilitzat d'una forma massiva i contundent a favor de la recuperació de les institucions autonòmiques de que s'havien disfrutat durant la República. La concentració de més de 200.000 persones el dia de St. Jordi, la més recent de prop de mig milió convocada per l'Esquerra de Catalunya en la passada campanya electoral i el resultat de les eleccions, en les que han vençut de forma clara i rotunda les forces d'esquerra i autonomistes, han obligat al Govern Suárez i al gran capital, del qual depèn, a reconèixer la legitimitat històrica de la Generalitat i del seu President.

Per això considerem importants els resultats de la negociació del President Tarradellas a Madrid en quant a primer pas, de caràcter transitori, en la lluita per l'Estatut d'Autonomia.

No obstant aquest pas endavant, considerem que els principis i institucions configurats en l'Estatut de 1932 que el poble reclama encara no han estat reconeguts i que la mobilització del poble català per aconseguir una veritable autonomia continua essent del tot necessària.

Malgrat això, respecte d'aquest primer pas considerem que es poden fer importants avanços si se sap aprofitar el que significa. En primer lloc, som partidaris de que aquesta Generalitat provisional la presideixi el President Josep Tarradellas lligarien la legitimitat històrica, la del successor de Macià i Companys, amb la legitimitat institucional que li dona el Govern. Segon, considerem que el President Tarradellas i l'Assemblea de Parlamentaris, conjuntament, haurien de nomenar un Consell Provisional de la Generalitat per gestionar les atribucions que li corresponen a aquest organisme. D'aquesta manera, les atribucions d'aquesta Generalitat provisional no quedarien en mans del poder central sinó que seria la veu del poble català, a través dels seus representants, que marcaria el contingut que hauria de tenir el Consell Provisional. En tercer lloc, aquest Consell Provisional de la Generalitat seria el que hauria de preparar l'elaboració d'un nou Estatut basat en els principis i institucions del 1932 que després seria plebiscitat pel poble català. D'aquesta manera l'Assemblea de Parlamentaris pendria en les seves mans la tasca que li correspon com a representant legítim del poble català, i que sols a ella i al President Tarradellas els correspon.

La posició del Govern, expressada per boca del ministre de la Governació Martín Villa, és que l'Estatut han de concedir-lo les Corts: «estas Autonomías debían pasar por las Cortes y hacer un marco constitucional, puesto que el Gobierno no puede saltarse una serie de cosas. El nuevo Gobierno que se forme está obligado a respetar el sistema parlamentario».

Continua en pagina 2

Entrevista en exclusiva d'AVANT! al Secretari General del nostre Partit, Eladio García Castro (Ramon Lobato).

Avant!: Digue'ns la teva primera impressió sobre la legalització.

E. G. C.: Realment no hi ha hagut cap impressió especial perquè la legalització l'esperàvem ben aviat, inclús ens havia cridat fa un parell de dies un magistrat del Tribunal Suprem perquè volia tenir una entrevista cara a solucionar certs aspectes de l'expedient. La legalització ens l'havíem guanyada de fet durant la campanya electoral; la nostra presència activa i la capacitat d'atracció inclús diria que els 300.000 vots obtinguts, feien que la legalització ja fos inevitable; i no sols durant la campanya electoral sinó que durant tota la nostra existència en la lluita contra el feixisme havíem fet possible que, tard o d'hora es legalitzés al Partit. De tota manera, hem sentit la lògica alegria quan una cosa que s'espera finalment es fa realitat.

Avant!: Per què el Govern ens ha legalitzat precisament ara concretament i no abans ni més tard?

E. G. C.: A Espanya tot ha estat pactat entre el govern i diverses forces de l'oposició. La nostra legalització abans de les eleccions no era possible perquè no haguéssim acceptat les condicions que indubtablement el govern posava a canvi de la legalització. En realitat el Govern ni s'adreçà a nosaltres per negociar la legalització perquè va entendre per la nostra activitat i la nostra actitud que el pacte en les condicions que ell volia, i amb les exigències que probablement volia, era impossible que nosaltres l'acceptéssim. Indubtablement també hi havia pactes entre el govern i forces que no els interessava, o que els hagués fet mal cara al procés electoral, la nostra legalització prèvia. El govern ens ha legalitzat ara,

primer, perquè com he dit abans s'havia fet inevitable i inajornable per la indubtable presència del Partit com una força política real del país. I, segon, perquè no volia deixar en mans dels socialistes la iniciativa de plantejar la nostra legalització en un debat parlamentari, i havia d'adjudicar-se la carta de la legalització per iniciar el seu mandat amb mesures democratitzadores, sobretot en qüestions com aquesta que eren ja un fet inajornable; a canvi, presentará batalla en el problema de la Constitució i en la qüestió de les mesures econòmiques.

Avant!: Què significa per al Partit la legalització?

E. G. C.: La legalització representa bastant per a nosaltres perquè potenciarà enormement la nostra activitat per totes les possibilitats que la legalització permet: que la nostra veu arribi àmpliament al poble treballador, que refermem enormement el nostre contacte i els nostres lligams amb les masses i que portem molts més amplis sectors de treballadors a militar al Partit. Ser il·legal mentre altres són legals és anar al combat amb una pedra mentre els altres tenen canons de gran potència. De tota manera, caldrà vigilar que no hi hagi cap

relaxament en la vida del Partit, en la seva capacitat combativa i en tots els factors positius i revolucionaris que ens han caracteritzat fins ara.

Avant!: Canviarà en alguna cosa la línia del Partit en les condicions de legalitat?

E. G. C.: No hi ha cap raó perquè hi hagi canvis de mena en la línia, en la política, en els principis del PTE a causa de la legalització. Som marxistes-leninistes i ho continuarem sent; som revolucionaris i ho continuarem sent; hem combatut decididament per la llibertat i per conquerir millors condicions de vida pel poble i continuarem combatent amb la mateixa força i decisió, més ben dit, encara amb més força perquè tenim millors possibilitats d'actuació. Som republicans i ho continuarem sent; actuarem amb la decisió i la serenitat que sempre ens han caracteritzat, amb la valentia i la intel·ligència, i en general conservant totes les peculiaritats de la nostra personalitat pròpia i independent. Realment no veig cap motiu perquè canviï la nostra actitud davant els principis, davant la línia política, davant els problemes fonamentals de com solucionar els problemes d'Espanya.

LES ELECCIONS I SITUACIÓ POLÍTICA ACTUAL. ENTREVISTA A MANUEL GRÀCIA (JOAQUIM BADIA)

Pagina 3

CELEBRACIONS A BARCELONA

El mateix dissabte dia 9, poc després de saber la notícia de la legalització, militants i simpatitzants del Partit i de la Jove Guàrdia Roja es reunien a la típica «Font de Canaletes», portant diversos emblemes i banderes. Durant tota la tarda van manifestar-se pacíficament, recollint la simpatia i l'adhesió dels barcelonins. Sols els va interrompre l'actitud de la policia armada que de forma provocativa va intentar dissoldre'ls argumentant la presència de banderes republicanes. Només la serenitat i l'actitud responsable dels nostres militants va evitar que es produïssin greus incidents.

El diumenge dia 10, les distintes organitzacions de Barcelona del Partit van cridar a celebrar la retardada legalització. A partir de les 7 de la tarda, més de 3.000 persones i 150 cotxes van recórrer el centre de la ciutat, portant senyeres, banderes roges, i alguna republicana que altre cop fou retirada per la policia.

Cap a 2/4 de 9 del vespre a la Plaça del Liceu, Ramon Planas s'adreçà als assistents, afirmant que la legalització del Partit del Treball havia estat possible gràcies a la lluita de tot el poble, i això comprometia al PTE a lluitar per l'Amnistia Total, la legalització de tots els partits i també a exigir la unitat de totes les forces de l'esquerra en un Front Democràtic que eviti que la crisi econòmica recaigui sobre els treballadors i garanteixi un marc plenament democràtic per a tots els pobles d'Espanya. Després va parlar un dirigent de la Jove Guàrdia Roja d'Espanya, demandant el dret de vot als 18 anys. Van acabar les intervencions amb un minut de silenci en record dels morts en la lluita per la llibertat i després es cantà la Internacional i els Segadors.

La comitiva va seguir per La Rambla fins a 2/4 d'onze que a la Plaça Villa de Madrid s'acabà celebrant-ho amb xampany.

Durant tota la tarda es cridà: «Som legals i republicans», «Som legals sense pactes socials», «legalització de tots els partits», «Partit del Treball, partit de combat», etc.

AMB LA PRESENCIA DE RAMON LOBATO ALEGRIA I BON HUMOR A LA FESTA DEL PARTIT

Per primer cop els militants i amics del nostre Partit a Catalunya vam celebrar junts la revetlla de Sant Pere a les Còtxeres de Sants. Malgrat la pluja l'assistència fou important, unes 2.000 persones, que es van divertir força cantant i ballant amb la música del conjunt «Mágic», senzilla i popular a gust

dels assistents.

Però sens dubte el que més esperava tothom era l'anunciada presència de Ramon Lobato. No es va fer esperar i tot i que no va parlar gaire estona si que va parlar clar i concret com ell sol fer-ho. Va valorar la campanya electoral dient que el resultat havia estat el previst,

ELS ENSENYANTS CONTRA LA POLÍTICA EDUCATIVA DEL GOVERN

Les distintes mobilitzacions que han fet el curs passat els professors d'Educació General Bàsica i els Professors no Numeraris d'Instituts i Universitats han comportat un procés de discussió i debat entorn als seus problemes. Com a resultat, en una assemblea els ensenyants es van definir majoritàriament pel boicot a les oposicions convocades durant aquests dies, la majoria de les quals s'han fet sols degut a la presència de la policia a les aules (alguns llocs, com a Canàries, amb ferits i detinguts).

Malgrat les irregularitats que hi ha hagut, que van des de saber prèviament les preguntes d'examen fins a la presència de la policia, passant per ferles en «equip», el Ministeri ha acceptat com a vàlids els resultats de les proves i s'ha negat rotundament a iniciar negociacions amb els representants dels mestres.

Aquest boicot a les oposicions s'ha produït en funció de dos dels problemes més greus que afecten als ensenyants

com a treballadors: l'estabilitat en el treball i l'accés a un lloc de treball.

Durant els darrers quaranta anys l'Estat ve resolent aquests problemes de dues maneres diferents: d'una banda, potenciant una sèrie de diferències entre els ensenyants: interins, contractats, propietaris (funcionaris), privats a nivell d'E.G.B. i catèdràtics, adjunts, agregats i PNNs a nivell de BUP i Universitat, estaments que fan les mateixes tasques docents amb diferències de salari molt grans i estabilitat en el lloc de treball.

Per l'altre, creant un sistema d'oposicions que enfronti entre ells als ensenyants, o mitjançant un contracte administratiu que no garanteix l'estabilitat en la feina i que un cop acaba deixa als ensenyants al carrer sense possibilitat d'assegurança d'atur.

Respecte a la problemàtica de les oposicions, representen un control polític i ideològic dels ensenyants i a la vegada,

però que el que el govern no havia previst és que a Montjuïc passés el que va passar i que fossim capaços de «ficarnos» a la Televisió i poder així arribar a tot el país. També va afirmar que «el Front Democràtic serà una realitat en el futur per dues raons fonamentals, primera perquè els pobles d'Espanya no son pobles d'esclaus, i segona, perquè hi ha una força indomable, el Partit del Treball, que farà que la realitat sigui aviat una realitat». Per acabar i entre grans aplaudiments va dir que «prefereixo deixar de parlar per festejar tots plegats el futur lluminós que ens espera».

A la festa hi assistiren també, a més de Ramon Lobato i Manuel Gràcia, representants de les forces que van formar Esquerra de Catalunya i el Frente Democràtic de Izquierdas, i el Comitè Nacional del Partit.

La festa, tal com hem dit, a més d'instructiva per les paraules del nostre Secretari General, va ser francament divertida i durà fins a la una de la matinada, una hora més tard del que es preveia, i això que l'endemà era dia feiner.

un cop superades, no garanteixen un control democràtic de l'ensenyament ni la qualitat. Tot això sense pensar en l'absència d'adequació d'aquestes proves, que en cap moment mostren la capacitat docent de l'ensenyant, perquè totes elles són una clara mostra de l'ensenyament memorístic i acientífic del nostre sistema educatiu, que és una reproducció ideològica del sistema capitalista. Sols cal referir-se a l'actual Llei d'Educació com exemple més clar en quant a traves, seleccions i dificultats per a l'accés a la cultura i a la investigació. Tot això facilita la perpetuació de l'actual divisió del treball (doble titulació de l'E.G.B.; BUP per uns i Formació Professional per altres), d'acord amb les necessitats concretes de mà d'obra més o menys qualificada per al gran capital.

Davant les negatives del ministeri a prendre amb realisme els problemes de la gratuïtat de l'E.G.B., la desescolarització o escolarització deficient, el problema de l'atur, la formació permanent d'adults, les guarderies i parvularis, l'educació especial, la problemàtica dels disminuïts físics i els problemes d'estabilitat i de salari dels treballadors de l'ensenyament, etc., els ensenyants han mantingut i mantenen una sèrie de lluites reivindicatives que són l'únic camí per aconseguir les necessàries millores, tot i que parcials, de cada a una autèntica alternativa democràtica a l'ensenyament.

També cal exigir als parlamentaris democràtics elegits el 15 de juny un pla coherent que respongui a les promeses fetes en la campanya electoral i que sigui realment efectiu per solucionar la greu crisi de l'educació.

SEGURETAT SOCIAL PER A LA PAGESIA

Una de les reivindicacions expressades amb més força per la pagesia durant la passada «guerra dels tractors» fou la necessitat d'una seguretat social no discriminatòria per a la pagesia.

Pocs dies abans de les eleccions, el Govern Suárez publicà un Decret-Llei que, amb mires electoralistes i demagògiques, reduïa d'un 50 a un 30 % el que havia de pagar el pagès pels medicaments. Aquesta mesura, malgrat que constitueix un avanç, representa encara una forta discriminació per a la pagesia, que continua pagant més per aquests conceptes que els treballadors industrials.

La vigència del sistema de «Peonades teòriques» a l'hora de fixar la cotització a la Seguretat Social, és clarament discriminatòria perquè les petites explotacions poc mecanitzades i que es nodreixen de mà d'obra familiar paguen, en proporció, molt més que les grans finques de conreu extensiu altament mecanitzades que en general pertanyen a terratinents i latifundistes.

El recent augment (4-7-77) de la quota a pagar per «Peonada teòrica» en un 34 %, demostra clarament que el Govern Suárez no està disposat a canviar aquest sistema, que és rebutjat per la pagesia. En pocs dies, Suárez ha oblidat totes les promeses que va fer durant la campanya electoral i després de la «guerra dels tractors».

El Partit del Treball d'Espanya que, com a membre de la coalició «Esquerra de Catalunya», es va comprometre a lluitar per una Seguretat Social justa per a la pagesia, fa una crida a totes les forces polítiques i sindicals a lluitar per eliminar l'actual sistema de Seguretat Social Agrària i substituir-lo per un de nou, d'acord amb les demandes dels pagesos durant la guerra dels tractors i les de la Unió de Pagesos i els altres sindicats camperols de la resta de l'Estat.

Creiem necessari que les noves Corts sorgides del vot popular, no oblidin aquesta reivindicació sentida per la pagesia, i cal que ben aviat ofereixin una alternativa que doni real satisfacció a les demandes pageses.

Igualment cal que tota la pagesia prengui una posició decidida davant aquest nou abús de l'augment de les «peonades teòriques», negant-se a pagar l'anomenada quota «empresarial» de la Seguretat Social Agrària fins que no estigui resolta de forma justa la problemàtica de la Seguretat Social, tal com es va acordar en una de les massives assemblees celebrades a Lleida durant la passada «guerra dels tractors».

Ve de la pagina 1

EDITORIAL

Per a nosaltres, l'aprovació de l'Estatut d'Autonomia no pot supeditar-se a l'elaboració d'una Constitució democràtica per part de les Corts espanyoles. Perquè experiències d'ordre històric i l'actual composició de les Corts ens fan dubtar seriosament de que aquest sigui el camí més adequat per aconseguir l'autonomia de Catalunya. D'altra banda, unes Corts amb

LA MANCOMUNITAT SOLS ÉS UN PRIMER PAS

majoria de la dreta com les actuals, retallarien al màxim, sens dubte, l'autonomia per a Catalunya.

Si no són les Corts les que han d'aprovar i elaborar l'Estatut, quin és el camí de negociació que proposem? Pensem que la negociació amb el poder central ha de portar-la l'organisme més representatiu de la voluntat popular: el Consell Provisional de la Generalitat, basant la seva força en la més

ferma i decidida mobilització del poble català.

En resum, davant la concessió de la Generalitat provisional, que per les seves atribucions no és altra cosa que una Mancomunitat disfressada, hi ha dues opcions: la dels que s'accontenten amb el que el govern està disposat a concedir i la dels que, com nosaltres, ho vejem com l'inici d'un camí vers la recuperació de les nostres institucions autonòmiques.

Avant!

ENTREVISTA A MANUEL GRÀCIA

LES ELECCIONS I SITUACIÓ POLÍTICA ACTUAL.

Avant!: Quina és la teva opinió sobre el resultat de les eleccions?

Manuel Gracia: Bé, el resultat de les eleccions ha sigut satisfactori per a Catalunya. Primer, s'ha demostrat clarament que el poble català ha votat l'esquerra en general, a les forces socialistes, a les comunistes, i també ha estat amb nosaltres. És clar que el Govern tenia plans per a Catalunya. Pensava fer un eix polític que fos el pacte entre el Centro Democràtic i el Pacte Democràtic per Catalunya de Pujol. Aquest eix l'hem desfet nosaltres a través de la nostra activitat política, de la mobilització de les masses i l'agitació i propaganda polítiques.

Per tant, ha estat una derrota de les forces de la dreta, com l'Alianza Popular, i de les de centre-dreta, com la UCD i el PDC.

En canvi, la nostra activitat política ha polaritzat, en línies generals, les posicions de l'electorat cap a unes posicions d'esquerra, de voluntat de canvi, de voluntat de l'Estatut d'Autonomia. Tot i que ens ha faltat temps, imatge, capacitat per fer que aquest decantament girés una mica més a l'esquerra, i poguessim aconseguir un suport de les masses a la nostra política no sols amb les mobilitzacions sinó també amb el vot.

Esquerra de Catalunya ha estat l'única coalició que ha fet atacs directes contra UCD i contra Pujol, no respectant, diguessim, una «entesa» amb ells que mai no havíem proposat, perquè aquestes forces estan en contra dels interessos del poble de Catalunya i per tant havíem de desemascarar les seves intencions.

Crec que aquesta actitud ha sigut molt important, perquè si la posició del Govern ha canviat respecte a la negociació directa amb Tarradellas ha sigut com a resultat d'aquestes mobilitzacions de masses.

Avant!: Quins objectius s'han via proposat el Partit i com els hem abordat?

M. G.: El Partit del Treball té una política marcada per la Conferència d'Unificació. Aquesta

política consisteix en aconseguir un ampli Front Democràtic que aplegui a totes les forces antimonopolistes i antiimperialistes.

En aquesta batalla electoral era qüestió de començar a posar en pràctica aquesta política estratègica, de començar a avançar no per aconseguir plenament aquest front, perquè això és una batalla llarga, però sí que significués un primer pas en aquest camí de política d'aliances.

En aquest camí creiem que

ha sigut molt important. Per primera vegada a Catalunya el nostre Partit, en una batalla política, ha fet una aliança amb forces com l'Associació Catalana de la Dona, representant del feminisme més actiu i conseqüent, la Confederació de Sindicats Unitaris de Treballadors i, sobretot, amb l'Esquerra Republicana de Catalunya, que representa històricament els

interessos nacionalistes més conseqüents i els interessos de la petita i mitjana burgesia catalana. Tot això ha estat, tant de cara a aquesta batalla com de cara al futur, una qüestió molt important.

Aquesta aliança, el programa de la qual era plenament el que ens havíem marcat, defensava una constitució democràtica, la solució a la crisi econòmica de forma favorable a les classes treballadores i a més, com a punt fonamental, la consecució dels Estatuts d'Autonomia. El programa, per tant, era correcte i aquesta ha estat l'aliança més àmplia que s'ha pogut aconseguir.

Els objectius del Partit en les eleccions eren, d'una banda, oferir una alternativa al nostre poble i una imatge d'unitat i de solució als seus problemes que només pot venir amb la unitat. Unitat que només ha sigut parcial per la resposta negativa de les altres forces democràtiques i populars, però que ha sigut un primer pas en aquest sentit. Hem aconseguit arribar a milers de persones, com en el acte final de Montjuïc, i durant tota la campanya hem fet centenars de mítings, en els que ha quedat expressada la nostra política, tant d'aliances com d'objectius i, com a conseqüència d'aquesta campanya d'agitació i propaganda política, l'explicació dels interessos de les classes populars en aquests moments ha quedat molt clara i sobretot la qüestió fonamental del restabliment de la Generalitat.

Ens havíem proposat també l'organització de les masses entorn al front; en aquest sentit hi ha hagut una deficiència bastant important perquè, d'alguna manera, l'inici d'aquest front, que era un pacte electoral fet ràpidament per les condicions

del reglament electoral, ens ha impedit la incorporació activa dels diferents moviments de masses i la participació i la comprensió de la importància que tenia aquest front. S'ha agitat molt, s'han format comitès de difusió i d'ajut al front, però la tasca d'organització de masses ha estat mancada d'un treball seriós.

També, un altre dels objectius que era molt important era la consecució d'escons, d'un diputat com a mínim del Partit que pogués ser no sols el canal de transmissió dels interessos de les masses a través del Partit a les Corts, en l'Assemblea de Parlamentaris i als organismes autònoms, sinó que representés també la consolidació del front.

Avant!: Al PTE se l'acusa d'haver-se aliat a la burgesia en lloc de fer-ho amb altres partits obrers. Què en penses d'això?

M. G.: El Comitè Nacional de Catalunya del Partit havia fet una proposta oberta i publicada als diaris cridant a totes les forces polítiques obreres i populars de Catalunya a formar un ampli front de totes les forces d'esquerra per anar unides a les eleccions. No vàrem tenir cap resposta, hem treballat per unir-les i ens hagués agradat que el Front estigués format per totes aquestes forces que han anat soles o amb el Pacte Democràtic per Catalunya com el FNC i el PSC(R). En conseqüència, el front que hem format era el màxim que podíem aconseguir en aquestes eleccions.

Els que ens ataquen d'haver-nos aliat a la burgesia tenen raó en part. Un partit marxista-leninista com el nostre s'ha aliat a forces ideològicament burgeses. Però, a quina burgesia? No ens hem aliat amb els grans monopolistes, amb els banquers com Jordi Pujol o Trias Fargas, sinó amb forces que històricament representen el nacionalisme més conseqüent i que representen els interessos de la petita i mitjana burgesia. Al contrari, hi ha forces que en el seu programa parlen de l'aliança de les forces del treball i de la cultura, però quan arriba el moment de concretar aquesta aliança hi renuncien, renuncien a treballar per la unitat i es venen al poder central a canvi de la legalització i de prerrogatives en el seu «status» social.

Avant!: Què significa per a tu l'acte de Montjuïc?

M. G.: L'acte de Montjuïc representa la culminació d'una política que s'ha portat a terme a Catalunya.

Catalunya és l'única nacionalitat d'Espanya on s'ha portat a terme un treball ampli de mobilització de masses per acon-

seguir els seus objectius. A conseqüència d'aquests moviments de masses ha estat possible la derrota del «Centro», la de Pujol i el triomf de l'esquerra.

Si no fos per aquestes mobilitzacions de masses, per quin motiu vindria el poder central a negociar amb Catalunya? Perquè cal tenir en compte que Catalunya és l'única nacionalitat amb la que estan negociant. Què els passa a Euskadi, Galícia o les altres nacionalitats i regions? No passa res. No passa res perquè hi ha hagut una derrota de l'esquerra i del nacionalisme en general més conseqüent. Catalunya ha sigut l'únic lloc on el poble s'ha llançat al carrer, on s'han fet actes com el de Montjuïc i s'ha cridat Volem l'Estatut, l'autonomia i la capacitat d'autogovern.

Avant!: Al començament de la campanya ningú no parlava de constituir l'Assemblea de Parlamentaris i al final s'ha constituït. Coincideixen els plantejaments que nosaltres en fèiem amb els de la que ara s'ha format?

M. G.: Les mobilitzacions de masses de les que parlàvem han fet possible aquesta Assemblea de Parlamentaris. Com tu dius, al principi de la campanya electoral només nosaltres parlàvem de l'Assemblea de Parlamentaris. Al final els socialistes de Catalunya, al míting seu a la Monumental, es van comprometre a convocar-la.

Jo vaig assistir a l'Assemblea de Parlamentaris que va prendre l'acord de formar un comitè i iniciar negociacions amb el poder central i amb les forces democràtiques de la resta de l'Estat i també el retorn del President Tarradellas.

En general els acords que s'han pres han sigut positius, però és evident que pel que fa a l'autonomia de Catalunya a aquests acords els falta claredat i un camí i passos concrets per materialitzar-se. Com? Quan? De quina manera l'autonomia per a Catalunya? Quin Estatut? Quins organismes provisionals es formaran? Què és el que proposa l'Assemblea de Parlamentaris?

Com deia abans, els acords que s'han pres són molt generals, molt vagues i fan dubtar una mica i desconfiar a amplis sectors del nostre poble en quant a la gestió d'aquesta Assemblea de Parlamentaris. Amb més motiu si tenim en compte que els acords els han pres tots els parlamentaris inclosos l'Alianza Popular, la UCD i el senyor Pujol, que no havien parlat mai d'Assemblea de Parlamentaris ni en concret del nostre Estatut d'Autonomia sinó d'autonomia en general.

Avant!: Com a resultat de la mobilització del poble català te-

nim la negociació directa entre el Govern Central i el President Tarradellas. No obstant, el resultat d'aquesta negociació encara que se l'anomeni Generalitat és clar que no és el que el poble català demanava. Què en penses de les converses i del contingut?

M. G.: Ja he dit abans que el Govern Central ha tingut a Catalunya una derrota electoral. El govern pensava negociar amb Pujol, en una col·laboració Pujol-UCD. També la debilitat dels resultats de la democràcia cristiana ha fet variar tots els plantejaments del poder central. Com que tampoc podia comptar amb els socialistes que són la força majoritària, ha hagut de negociar directament amb Tarradellas, basant-se en la figura històrica i en el que representa com a president de la Generalitat. Això és una cosa que ha aprofitat Tarradellas, perquè està claríssim que en lloc de negociar l'Assemblea de Parlamentaris en nom seu, ha volgut negociar ell directament amb el poder central deixant de banda l'Assemblea. Els resultats de la negociació encara no són públics, però tothom els té clars. De la negociació ha sortit una mena de Mancomunitat que encara no sabem quin tipus d'institució serà i qui la formarà, que estarà presidida per Tarradellas. Aquesta Mancomunitat serà una institució provisional fins que les Corts discuteixin la qüestió autonòmica de Catalunya i de les diferents nacionalitats.

Per tant, nosaltres valorem aquestes negociacions i aquest pacte entre Tarradellas i el Govern Suárez com un pas que en certa mesura és positiu, tot i que de cap manera acceptarem com a solució definitiva per a Catalunya aquesta Mancomunitat.

Es a dir, nosaltres exigirem tant de l'Assemblea de Parlamentaris com del propi Tarradellas que quan a les Corts es plantegi la necessitat de discutir sobre l'Autonomia de Catalunya, reclamin l'Estatut d'Autonomia amb les seves institucions.

Avant!: En acabar la batalla electoral, quines perspectives d'unitat té el Partit a Catalunya per continuar en la línia d'aglutinar al màxim de forces en contra dels monopolis?

M. G.: Primerament, esperem que el compromís que teníem amb totes les forces cara a les eleccions continui endavant, perquè encara no he aconseguit el programa que teníem marcat.

Ara bé, tal com han anat aquestes eleccions esperem, i ja estem treballant, per aconseguir aliances amb forces de

Continua a la pag. 5

Avant!

HERIBERT BARRERA ELEGIT DIPUTAT

Entrevista de la redacció al primer candidat de les llistes d'Esquerra de Catalunya.

Avant!: Què li han semblat els resultats electorals d'Esquerra de Catalunya?

Heribert Barrera: Els resultats electorals no es poden mesurar sols pel nombre de vots i de diputats elegits. També cal tenir en compte la influència que la campanya d'Esquerra de Catalunya ha tingut sobre les actituds d'altres partits. En aquest sentit crec que la nostra acció ha sigut molt important perquè la decisió a darrera hora del PSC i el PSOE de situar-se, d'alguna manera, en la nostra línia de convocatòria d'una Assemblea de Parlamentaris per a la reinstauració de la Generalitat pot perfectament considerar-se com una conseqüència de la nostra propaganda i de l'acceptació que tenia al país.

Evidentment, pel que fa referència als vots, els resultats han sigut, potser, una mica decepcionants. Però penso que això és degut a que la campanya va ser molt curta, de que els nostres partits no eren legalitzats i no vam poder fer una acció prèvia que preparés el terreny i també pel fet que des del poder es va marcar una preferència molt clara per algunes formacions que tingueren

unes possibilitats que a nosaltres ens van faltar. A més, va haver-hi una propaganda en contra nostra, dient que sosteníem posicions aventureristes que preconitzàvem una política de subversió, cosa que era totalment falsa però que indubtablement va fer el seu efecte.

Avant!: Per què el seu partit va considerar correcta l'aliança amb un partit marxista-leninista com el nostre?

H. B.: Nosaltres vam pensar que aquestes eleccions tenien un caràcter molt particular. La qüestió estava en la restauració de la Generalitat i en conjunt de la democràcia a Espanya i, per tant, des del moment en que per aconseguir aquests objectius tots plegats renunciàvem a les qüestions pròpies de la nostra ideologia i elaboràvem un programa perfectament compatible amb la d'uns i altres, no vèiem cap inconvenient en aliar nos amb un Partit que té un arrelament popular indiscutible.

La nostra política ha estat sempre una política autènticament d'esquerra i, per tant, oberta a tot el que sigui col·laborar amb els partits i organitzacions que representen les classes populars. D'altra banda, teníem precedents d'això, en les darreres eleccions lliures celebrades a Espanya l'any 1936,

en les que també ens havíem aliat amb un partit marxista-leninista.

Per a nosaltres va ser determinant el fet que durant els mesos anteriors a les eleccions el Partit del Treball havia mantingut en la qüestió fonamental que nosaltres consideràvem clau en aquests moments, la restauració de la Generalitat, una línia política idèntica a la nostra.

Avant! Un cop acabades les d'acció unitària veieu a Catalunya quines perspectives lunya?

H. B.: Les eleccions no han resolt encara cap problema, sinó solament han obert un camí per recórrer i un camí molt menys directe del que nosaltres hauríem volgut. Per tant, hi ha un camp per a una acció unitària a fi que el resultat de les eleccions no sigui falsejat, a fi que al poble se li doni el que se li ha promès en aquesta campanya.

D'altra banda, la situació econòmica i els problemes institucionals, en fi, l'herència de la dictadura, exigiran cercar línies d'acció comunes i buscar més el que pot unirnos que no ressaltar el que ens separa. Per això estic convençut de que encara serà necessària una acció

unitària almenys en alguns aspectes importants de la política a Catalunya.

Avant!: Com valoreu l'actual moment polític a Catalunya i especialment la constitució de l'Assemblea de Parlamentaris i el comunicat del govern oferint una mena de Generalitat després de la visita del President Tarradellas a Madrid?

H. B.: Per a nosaltres aquesta valoració és essencialment positiva. L'Assemblea de Parlamentaris, al cap i a la fi, és el que nosaltres preconitzàvem abans que ningú, i tot i que es constituí més tard del que nosaltres haguéssim volgut i previ un permís de les autoritats de Madrid, que nosaltres consideràvem superflu, perquè el desig del poble no feia necessari demanar-lo. Tot i així, em sembla que l'Assemblea de Parlamentaris és un fet positiu per al futur del país i que tindrà un paper útil.

En quant al comunicat conjunt de Madrid, per a nosaltres importa poc la lletra, per a nosaltres el fet fonamental és que el govern de Madrid, que fins ara sols s'havia mogut dins la legalitat franquista, per primer cop reconeix l'existència d'una legalitat paral·lela, d'una legalitat moral, que és la continuïtat de les institucions de la

II^a República.

Els termes del comunicat són ben clars en aquest sentit, i si de les negociacions del President en surt una institució provisional que amb el nom de Generalitat no tingui gaire competències més de les que tenen les diputacions, això, per a nosaltres, no és la qüestió essencial. La Generalitat és el nom històric de la institució que encarna la voluntat del poble de Catalunya i el representa col·lectivament. És evident que no pot reduir-se al text llei aprovat l'any 1932; la Generalitat havia existit abans amb un altre contingut. Per tant, importa poc en un moment determinat quin és el contingut concret dels poders de la Generalitat: per a nosaltres la Generalitat és un continent, i en aquest sentit creiem que la paraula té una gran importància. El poble no s'enganya, no s'enganyà el 1931 i no s'enganyarà ara.

El fet que el govern de Madrid reconegui l'existència d'una Generalitat, encara que jurídicament tingui pocs poders, l'obliga molt més enllà del que sembla i en aquest cas el més important serà no el poder jurídic sinó el poder moral que tindrà el President Tarradellas, perquè a Madrid sabran que té gairebé la totalitat del poble de Catalunya darrera seu.

MONTJUÏC: UN DIA HISTÒRIC

Cap de les 450.000 persones que el passat 12 de juny vam ser a Montjuïc podem oblidar aquest dia. No sols per l'extraordinària importància política que ha tingut, sinó també pel significat emotiu que va mostrar les ànsies de llibertat del nostre poble que sap unir un passat encara viu amb un futur esperançador.

La crònica d'aquest acte cal començar-la dies abans de la celebració. El Govern Civil, amb la col·laboració d'alguns partits, va intentar amb tots els mitjans al seu abast d'impedir la concentració. A través de la premsa i els altres mitjans de comunicació va crear confusió fent córrer el rumor de que

l'acte no podria celebrar-se perquè no hi havia autorització, la qual cosa era falsa.

Com que la campanya estava ben preparada, vam témer en algun moment, no ho neguem, que l'acte no fos tan massiu com calia en aquells moments.

Però els dubtes es van esvaïr aviat quan des de primera hora de la tarda autèntiques riudes de gent van començar a arribar a Montjuïc d'arreu Catalunya. Sols el perfecte funcionament del servei d'ordre, format per 5.000 persones, va permetre que no hi hagués cap problema.

Quan va començar l'acte, amb la veu de Francesc Macià anunciant la proclamació de la República el 14 d'abril de 1932,

l'espectacle que ofería Montjuïc era indescriptible.

Impressionava no sols la gegantina concentració de persones, sens dubte la més gran que havíem vist mai tots els que erem allí, sinó també, l'ambient d'entusiasme.

Hi havia milers de senyeres i moltes banderes republicanes i de les altres nacionalitats i regions de l'Estat, mostrant la solidaritat dels pobles d'Espanya en la lluita per la conquesta dels seus drets nacionals.

Però la cosa més emotiva eren les reaccions dels mateixos assistents. Molts vells lluitadors nacionalistes no podien amagar les llàgrimes. I resultava emocionant i alhora signi-

ficatíu escoltar els crits de «El poble català vol ser republicà» en un català perfecte i més enllà el de «Volem la Generalitat» amb accent andalús.

Les intervencions, ara i adés interrompudes per consignes i aplaudiments, van ser l'expressió concentrada del que Esquerra de Catalunya significa i dels seus objectius. Van deixar clar, especialment el nostre camarada Manuel Gràcia i Heribert Barrera, el caràcter popular i nacionalista de la nostra coalició i el seu esperit unitari.

MONTJUÏC: CULMINACIÓ D'UNA POLÍTICA DE MASSES

Cal que comentem la transcendència política que va tenir aquest acte sobretot amb la perspectiva després d'un mes de les eleccions i coneguts els resultats i les primeres actuacions dels parlamentaris i del Govern.

La concentració de Montjuïc ha sigut, d'una banda, el punt culminant de la política de mobilització de masses que hi ha hagut a Catalunya per la recuperació dels nostres drets nacionals i, d'altra banda, el punt culminant de la campanya electoral d'Esquerra de Catalunya, la coalició que més conseqüentment ha defensat els drets del nostre poble.

Es evident que si Catalunya està al capdavant de la lluita de les nacionalitats d'Espanya per la recuperació dels seus drets no és perquè els nostres polítics siguin més hàbils sinó perquè el poble català té la

ferma voluntat de recuperar la seva capacitat d'autogovern i ho demostra a bastament i de forma massiva.

L'acte de Montjuïc, que no podem deslligar de la resta de la nostra campanya electoral, va decantar en bona part les posicions de l'electorat cap a l'esquerra i cap a les forces que manifestaven la voluntat d'autonomia. Això ha significat la derrota del Pacte Democràtic de Pujol i de la UCD de Suárez i del pacte que tenien preparat, i alhora, el triomf de l'esquerra.

Aquesta derrota de la dreta i la presència de les 450.000 persones que cridaven «Volem l'Estatut», «Volem el nostre President», han obligat al Govern Suárez a canviar els seus plans i a iniciar negociacions, un mes després de les eleccions, amb el President Tarradellas sobre l'autonomia de Catalunya.

La constitució de l'Assemblea de Parlamentaris és una altra conseqüència de la campanya de l'Esquerra. Al principi de la campanya electoral només l'Esquerra de Catalunya en parlava i poc abans de les eleccions aquesta idea fou assumida pels Socialistes de Catalunya, que després resultaria la coalició majoritària.

El dia 12 de juny passarà a la història com el dia que es celebrà la concentració de masses més gran, des de la guerra civil, pels drets nacionals de Catalunya, i també com un avanç molt important en la lluita del poble de Catalunya per la llibertat.

Avant!

ASSEMBLEA DE PARLAMENTARIS: POCA CLAREDAT I FERMESA.

Per Jordi Fontcuberta

L'Assemblea de Parlamentaris s'ha convertit darrerament en l'element més dinàmic de la política catalana: dues sessions plenàries, diverses reunions de la comissió permanent, entrevista amb Tarradellas, etc... L'Assemblea de Parlamentaris, però, sols estava explicitada durant la campanya electoral en un programa, el de l'Esquerra de Catalunya. La resta de forces polítiques tot i que s'omplien la boca de parlar d'autonomia no aclaraven com podriem aconseguir-la. Només el PSC-C cap al final de la campanya, va fer seva aquesta reivindicació, quan Esquerra de Catalunya ja havia calat fons com a defensora de l'Estatut d'Autonomia.

Després de les eleccions, el 25 de juny es va celebrar la reunió constituent de l'Assemblea de Parlamentaris. Des del dia de les eleccions, 15 de juny, fins al dia de la constitució de l'Assemblea de Parlamentaris, el poble català, que ha donat la majoria de vots a les forces que defensen l'Estatut, esperava que els senadors i diputats elegits proclamessin vigents els principis autonòmics de Catalunya. Res d'això no va passar, ans al contrari, les forces vencedores, en els comunicats de premsa cridaven al poble a «celebrar responsablement i sense extralimitacions populars el resultat de les urnes». El lacònic comunicat de la reunió fundacional de l'Assemblea de Parlamentaris no es comprometia a res. El comunicat deia que els parlamentaris «fan seu el propòsit de treballar per la recuperació de l'autonomia», proclamaven que «el dret a autogovernar-se de Catalunya és inalienable». No obstant, no van assumir cap mesura pràctica, per poder-lo aconseguir aviat i es limiten a parlar d'establir ràpidament una negociació amb el Govern sobre aquest tema.

AQUEST NO ES EL CAMI

Senyors parlamentaris, aquest no és el camí, perquè el poble català ha votat per l'autonomia i no es pot retardar ni camuflar una cosa que s'ha expressat tan clarament. El crit de «Volem l'Estatut!» l'hem sentit milers de vegades i ja no es pot ajornar més, o l'Assemblea de Parlamentaris passa a cridar al poble a la mobilització per aconseguir-lo, o el govern Suárez tindrà el camp lliure per oferir-nos el succedani de Generalitat més assequible segons el moment.

Davant aquesta lentitud de l'Assemblea de Parlamentaris cap a l'autonomia, el govern Suárez es posa al capdavant i possibilita la trobada Tarradellas-Suárez a Madrid. Aquesta maniobra té com a objectiu restar-li importància a l'Assemblea de Parlamentaris i possibilitar un acord amb Tarradellas. El govern ofereix com a marc de negociació el de la Llei de Bases del Règim Local i Tarradellas demana les mateixes atribucions de Macià en el període de la Generalitat provisional de 1931, el resultat és híbrid i pren cos en el comunicat que el Ministre de l'Interior, Martín Villa, va fer al final de les negociacions.

Aquest comunicat, naturalment, no parla per a res de Mancomunitat, ans al contrari, explicita que la Generalitat ha de ser el nou marc de l'autonomia; tampoc parla per a res de les atribucions que l'Estatut conferirà a aquesta «unitat institucional» o Generalitat, és a dir, les cartes fonamentals de l'autonomia se les queda el govern guardades. Tot queda en l'aire i al disseny de que el govern interpreti de tal o tal manera la Llei de Bases del Règim Local.

tradició històrica i el nostre Partit per haver estat al capdavant de totes les mobilitzacions populars dels darrers anys.

Però, sens dubte, el més important ha estat la campanya autènticament de masses que s'ha portat a terme. Tenint en compte la manca d'informació política entre la gent i la il·legalitat dels partits que formen la coalició, penjar cartells i convocar mitings no era suficient i els simpatitzants de l'Esquerra es van decidir pel treball directe, parlant amb els veïns i difonent el diari. L'acollida fou immillorable i molts bars, tendes, começos, etc., van actuar com a difusors del que erem i del que volíem. Cada dia augmentaven les simpaties per la nostra coalició i molts homes i dones se'ns afegien.

Ara cal continuar el camí ini-

EL GOVERN PORTA LA INICIATIVA

Era evident que les coses passarien així i que el Govern anava a portar la iniciativa, perquè l'Assemblea de Parlamentaris, en no reclamar el suport popular per a una mobilització de masses que recolzés les seves demandes, deixa tota la iniciativa al govern Suárez. Llavors el poble es troba ara que ha votat autonomia i li ofereixen una altra cosa. No podia ser d'altra manera, perquè l'Assemblea de Parlamentaris, malgrat representar la voluntat popular, resulta que ha anat a les converses amb una moral gairebé de derrota, sembla com si l'assustés la responsabilitat de ser la portadora de l'autonomia de Catalunya. Es normal que sigui així quan les masses catalanes han estat apartades de tot aquest procés, perquè els seus representants no les han convocades.

Després de l'entrevista Tarradellas-Suárez, semblava que els parlamentaris s'haguessin enfadat de l'activitat del President Tarradellas a Madrid. No obstant tot es va arreglar al hotel Sheraton a París. Van donar el vist i plau a les negociacions i arribaren a acords importants: 1) Restabliment efectiu de la Generalitat, 2) retorn del seu President, 3) Creació d'un Consell Provisional de la Generalitat que ha de preparar un nou estatut que després serà plebiscitat pel poble.

Amb aquests tres acords per davant, s'ha nomenat una comissió negociadora que ha d'iniciar les converses amb el Govern. Són justes, aquestes tres mesures que proposen els parlamentaris, però no serà fàcil aconseguir-les si continuen el camí de no fer participar les masses en aquests problemes. L'Assemblea de Parlamentaris s'ha convertit en l'oracle on es fa la política de Catalunya i el poble està allunyat de tot

ciat i mantenir i ampliar la unitat aconseguida per guanyar les eleccions municipals i perquè el poble, amb la seva arma més valuosa, la unitat, pugui solucionar els problemes que avui, com ahir, continuen plantejats.

Ve de la pag. 3

LES ELECCIONS I LA SITUACIÓ POLITICA ACTUAL....

Ara bé, tal com han anat aquestes eleccions esperem, i ja estem treballant, per aconseguir aliances amb forces de l'esquerra i en aquests moments ja tenim unes perspectives molt favorables. Molt favorables perquè les eleccions han demostrat una cosa: si l'esquerra hagués anat unida, i parlo

protagonisme.

Sembla com si els parlamentaris ens volguessin convèncer de les bones intencions del govern respecte a la restitució de la nostra autonomia. Sols així, es pot comprendre aquesta marginació popular en un dels moments més importants per a Catalunya d'aquests darrers quaranta anys.

Les veritables intencions del govern pel que fa a les autonomies han quedat ben clares en la seva declaració programàtica del 11-1-77. Allí deia que per solucionar els problemes de les «peculiaridades regionales» caldrà «acogerse a la Mancomunidad de Diputaciones o Cabildos», no es parla per a res d'atorgar capacitat d'autogovern a les nacions i regions que ho demandin. Tampoc la futura constitució espanyola serà més avançada. Les ideals esperances que es posen en una futura «constitució democràtica» només són cortines de fum per confondre el marc de la situació política actual.

LA MOBILITZACIÓ POPULAR, INDISPENSABLE PER ACONSEGUIR L'AUTONOMIA

Davant aquest panorama, quina serà l'actitud de l'Assemblea de Parlamentaris? Continuaran retallant el protagonisme popular en els problemes que ens afecten? Alguns parlamentaris ja han començat a

més en concret ara de l'esquerra revolucionària, si totes les forces de l'esquerra revolucionària i de l'esquerra nacionalista més conseqüent haguéssim anat unides, tots aquests vots no s'haguessin dividit i ara estariem en unes condicions molt més favorables. Nosaltres no volem un pacte electoral o conjuntural perquè la nostra aliança és molt més llarga, és estratègica i volem l'aliança amb totes les forces que realment defensen els interessos del poble.

Penso que aquestes aliances han d'enfortir-se més i hem de treballar de cara a la unitat en la perspectiva estratègica d'aconseguir un ampli front de-

veure aquest problema, s'adonen que el govern sols ofereix una Mancomunitat més o menys disfressada de Generalitat, que la reivindicació del Consell de la Generalitat, tot i el provisional, serà molt difícil aconseguir-la perquè implicaria un autogovern per a Catalunya.

Crec que el realisme dels esdeveniments farà canviar la política que ha seguit fins ara l'Assemblea de Parlamentaris; o es decideix a mobilitzar les masses en defensa del que han votat o aquest organisme pot quedar aturat en la política del «voler i no poder» per temor a la resolta mobilització popular.

La història de Catalunya està plena d'episodis en els que la gran burgesia i la petita burgesia han volgut ser les protagonistes en la resolució del problema nacional, però quan aquestes classes han hagut de recórrer a la mobilització popular per aconseguir-ho, han temut les conseqüències que podia portar aquesta mobilització i han abandonat els interessos que deien que defensaven.

Esperem i desitgem que l'Assemblea de Parlamentaris es mantingui ferma en els seus principis i sàpiga cridar al poble a la defensa del que ha votat. Basar les esperances en el caràcter democràtic del govern és fer-se falses il·lusions i no complir el que el poble ha confiat als seus representants.

mocràtic a Catalunya en la lluita per les nostres reivindicacions nacionals i per treballar amb tots els pobles d'Espanya per la República Democràtica.

En quant a aquest moment en concret estem tantejant les aliances i hi ha un plantejament positiu, tal com deia, per part de forces que han estat en les candidatures CUPS, FUT, etc., algunes de les quals estan en converses amb nosaltres de cara a treballar ara ja per la unitat de totes les forces d'esquerra en les eleccions municipals i de cara a un treball de mobilització conjunta juntament amb forces nacionalistes conseqüents que han anat també dividides en aquestes eleccions.

DISTRICTE V: UN EXEMPLE

El districte Vè de Barcelona és el barri on Esquerra de Catalunya ha tret un percentatge de vots més alt (17,13 %). Vam pensar que seria interessant analitzar ràpidament per què fou així.

Primer, diguem, pels que no ho sàpiguen, que el districte Vè és un barri eminentment popular, obrers, petits comerciants i industrials, etc., que saben molt bé el que és «carregar la crisi econòmica sobre les seves espatlles».

Un altre factor important és el gran prestigi que tenen al barri els partits que formen la coalició. ERC i EC per la seva

Avant!

MORT A SURIA

Un jove de 27 anys, Roc Peralta, va morir a Suria el passat dilluns dia 11 a conseqüència dels trets que li va fer la Guardia Civil. La causa directa d'aquesta mort no pot ser més absurda. Durant les festes del poble, el batlle només deixava entrar a ballar a aquelles persones que duïen corbata. Roc i alguns altres amics s'hi negaren, cosa perfectament natural per la calor que feia i, fonamentalment perquè l'alcalde no és qui per senyalar a ningú com té que anar vestit. Es va formar un petit enrenou i la intransigència de l'alcalde va fer que les aigües sortiren de mare. Va intervenir la Guardia Civil per «restaurar l'ordre» disparant contra la concentració de gent.

La indignació del poble va ser tan gran que els Guardies Civils van tenir que refugiar-se a la seva caserna fins que van arribar reforços de Manresa que han tingut la ciutat ocupada alguns dies. Al dia següent els comerços, les tendes, les fàbriques i les mines van restar tancades en una vaga general que es va prolongar dos dies. Una comissió formada per partits polítics, organitzacions sindicals i veïns va demanar immediatament la dimissió de l'alcalde, cosa que aquest va fer junt amb tot el consistori el dia 15.

Es evident que la democràcia no és, encara, un fet al nostre país. El vot del poble ha escollit els seus representants a les Corts, però els ajuntaments, en la seva inmensa majoria, continuen dirigits per personatges reaccionaris i antipopulars, i en les forces armades ni tan sols es parla de democratització. El que un home en plena juvenut, amb dona i tres fills, morí perquè un individu es cregui amo de béns i persones és sarcàstic i a la vegada dramàtic. Ara el poble de Suria demana justícia, molt ens temem però que les autoritats es limitin a tirar terra per sobre com tantes altres vegades s'ha fet, mentre el batlle no respon a cap dels seus actes. I es que és lògic que sigui així després de tot, pensarà ell, si a mi em van escollir a dit no tinc perquè donar comptes al poble.

EL CAMARADA ASENSI ALBADALEJO HA MORT

El Partit del Treball d'Espanya, recorda al camarada Asensi Albadalejo, membre del Comitè del Poble Nou-Besòs-Verneda del P.T.E., mort als 20 anys, d'un atac de cor i anima a tots els camarades i amics a continuar el seu exemple d'estima y abnegació cap al poble i de la seva lluita pel socialisme.

XXX PERMANENT DE L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA

El passat diumenge dia 17 es va celebrar la XXX Sessió Permanent de l'Assemblea de Catalunya amb un únic punt en l'ordre del dia. «Propostes d'adequació de l'Assemblea a la nova situació política». Va ser important la falta de delegacions de les centrals sindicals aixís com de diverses assemblees democràtiques.

En les paraules previes el delegat del nostre Partit, Ramón Planas, va manifestar als assistents que el nostre Partit con-

sideraba la legalització com un fruit de la lluita popular i va manifestar també la nostra protesta perquè hi hagin encara partits sense legalitzar, i en especial, per la negació del Govern a l'inscripció d'Esquerra Republicana.

El debat el va iniciar Jordi Carbonell amb una proposta que, amb algunes modificacions, va ser aprovada per unanimitat. Començà la seva intervenció afirmant que l'Assemblea no es tenia que disoldre i que era necessari mostrar una

postura de fermesa davant d'aquells que ja no la haurien volgut veure neixer. A continuació va dir que l'Assemblea havia nascut amb uns objectius concrets, expressats en els seus quatre punts programàtics, que havien sigut assumits plenament pel poble de Catalunya i que fins que aquests no fossin aconseguits l'Assemblea continuava sent vàlida. Respecte a l'Assemblea de Parlamentaris va manifestar que l'Assemblea de Catalunya tenia que donar-li tot el seu suport en les negociacions amb el Govern sempre que els parlamentaris no s'allunyïn dels objectius que diuen defensar i que són coincidents amb els quatre punts programàtics de l'Assemblea de Catalunya. Va resumir la seva intervenció en quatre punts: que l'Assemblea es reafirmés en els seus quatre punts programàtics, que es dongués plena confiança a les negociacions de l'Assemblea de Parlamentaris i del President Tarradellas, que es potenciés la campanya «Volem l'Estatut» i que es col·laborés amb l'Assemblea de Parlamentaris realitzant movilitzacions per sustentar la seva gestió.

Les intervencions posteriors van recolzar substancialment aquesta proposta; Salvador Casanovas en nom de l'Assemblea de Catalunya de Granollers va proposar que s'hi afegís la necessitat de dur a la pràctica l'acord de la darrera Sessió Plenària en el sentit de descentralitzar l'Assemblea i de potenciar la creació de noves assemblees comarcals i locals.

El delegat del nostre Partit manifestà el seu acord amb la proposta de Jordi Carbonell i va remarcar que es donava suport als parlamentaris i al President Tarradellas només mentre aquests defensin els punts programàtics de l'Assemblea de Catalunya.

Xirinacs va manifestar el seu suport al document si bé va dir que a llarg terme l'Assemblea tenia que sofrir una profunda transformació política i organitzativa per assumir, el que va definir com poder popular, renunciant al poder polític que tindria que ser assumit per altres organismes.

Durant la sessió es va rebre amb grans aplaudiments la notícia de la arribada a Barcelona de Pons Llovet.

¡AJUNTAMENTS DEMOCRÀTICS!

La política municipal en aquests moments té una gran importància, en primer lloc, per la relativa proximitat de les eleccions municipals i, en segon lloc, pel caràcter de provisionalitat que tenen els consistoris després de les eleccions del 15 de Juny; això es degut a que ha quedat ben clar, sobretot a Catalunya, el poc arrelament popular de les autoritats municipals que, en general i per haver sigut escollides a dit, representen els interessos més caciquils i reaccionaris que va fomentar el règim que ara, i precisament a través d'ells fa els últims espetecs. Les «autoritats municipals» conscients de que la democratització dels ajuntaments posarà fi a la seva època daurada, intenten treure els màxims beneficis pels seus interessos particulars en el poc temps que els queda, i estudien desesperadament quina és la fórmula per continuar conservant els seus privilegis.

En el nostre proper número profunditzarem més sobre aquest tema, però ara, de moment, farem una petita crònica del que està passant a la capital del Maresme, potser un dels casos dels que la premsa ha parlat més, i que pot servir-nos molt bé com a prototipus

del que està succeint en els municipis.

El passat dia 9, i després d'un curt període de discussió, es va constituir a Mataró una «Comissió pel control e informació municipal» en la que hi participen totes les coalicions i partits que es van presentar a les darreres eleccions, a excepció de l'Unió de Centro Democràtic y Alianza Popular.

Els objectius principals d'aquesta Comissió són vigilar que l'ajuntament segueixi complint les seves funcions, evitar que l'actuació del municipi hipotèqui el futur de la ciutat i vetllar perquè la gestió municipal sigui ben transparent. Així mateix, exigeix una revisió a fons del cens electoral, que l'ajuntament informi clarament i expliqui públicament els seus plans de treball durant el període de transició.

Esquerra de Catalunya, que participa en la Comissió, manté cap a ella una postura unitària i crítica per dues raons fonamentals. El seu sistema de funcionament és antidemocràtic perquè les postures minoritàries no poden donar a conèixer, ni en les actes ni per la premsa, els seus punts de desacord. La segona raó i la fonamental és que aquesta Comissió no dona

entrada a les organitzacions populars i ciutadanes que són qui han portat, durant molts anys, el pes de la lluita per uns ajuntaments democràtics i per millorar les condicions de vida.

En la reunió amb l'ajuntament, a la que van assistir-hi invitats per l'Alcalde la UCD i AP, el paper de la Comissió va quedar molt retallat. Aquesta no té absolutament cap poder executiu i la seva participació només pot fer-se real quan els projectes ja hagin sortit a informació pública, cosa que per altra part pot fer qualsevol ciutadà.

En quant a la participació en aquestes comissions de les associacions i entitats ciutadanes la Democràcia Cristiana de Catalunya i el Pacte Democràtic mantenen obertament que la funció de aquestes organitzacions no és la de controlar els ajuntaments; evidentment, deuen creure que la seva funció es organitzar festes majors i canviar rètols dels carrers. El PSC-PSOE no ho diu tan clarament, però en el fons és el mateix, argumentant que per negociar amb l'ajuntament cal tenir força, i aquesta força la donen els vots obtinguts en les eleccions i, clar, com que les associacions ciutadanes no

hi van participar...

La posició d'aquests partits davant les entitats de veïns és injusta i demagògica. Aquestes associacions han portat des de fa molts anys, i porten una lluita constant per aconseguir millorar des de tots els punts de vista les condicions del poble i aconseguir uns ajuntaments democràtics que estiguin al servei del poble; a més a més l'experiència que han adquirit amb el seu treball els fa conèixer perfectament quines són les necessitats més imperioses dels veïns i quines les vies per aconseguir-les.

Es indignant que alguns partits amb finalitats clarament electoralistes volguin assumir un protagonisme que només correspon a les associacions ciutadanes, i volguin anotar-se en la seva compte particular tot el que des d'ara en endavant es conseqüin dels ajuntaments en els problemes ciutadans, i que, en realitat seràn fruit del treball de les associacions i de les movilitzacions populars. Els partits polítics tenen les seves funcions perfectament delimitades com les associacions de veïns tenen les seves, i només si el respectius camps són respectats serà possible avançar units.

Avant!